

Univerzita Karlova v Praze - Pedagogická fakulta
Katedra dějin a didaktiky dějepisu
Magdalény Rettigové 4, 116 39 Praha 1

Posudek oponenta bakalářské diplomové práce

Autor: **Daniela Grohová**

název: *V Jičíně, doteky francouzské*

vedoucí práce: **PhDr. Jiří Hnilica, Ph.D.**

místo **Praha**

rok: **2016**

rozsah práce: **77 stran** (včetně seznamu pramenů a literatury a příloh)

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		x		
Metody využití autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	x			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.	x			
Struktura práce je vyvážená a logická.		x		
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.		x		
Práce je prostá gramatických a stylistických chyb.			x	
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.			x	
Autor správně cituje.			x	
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	x			

Celkové hodnocení (slovně)

Hned zpočátku je třeba konstatovat, že Daniela Grohová sepsala kvalitní bakalářskou práci, z níž sálá skutečné nadšení pro dané téma. Za velmi šťastný považuji výběr tématu jako takového, autorka v něm totiž mohla propojit oba předměty své studijní kombinace – francouzštinu a historii. V bakalářské práci s názvem: *V Jičíně, doteky francouzské* (v rozpisu obhajob však užit název *Doteky Francie na Jičínsku...*) se propojila láska k francouzskému jazyku se silným vztahem k dějinám města, v němž autorka vystudovala gymnázium.

Kromě entusiasmu prokázala Daniela Grohová i píli a trpělivost při pročitání velkého množství pramenů a literatury, v němž hledala střípky ke svému tématu. Bakalářská práce se opírá o mnoho prostudovaných písemností pocházejících především z okresního archivu v Jičíně. Nadstandardní přesah v porovnání s podobnými pracemi získává toto dílo díky použití pramenů z francouzského archivu v Nantes. Oceňuji také zjevnou snahu pátrání po pamětnících, resp. potomcích jičínských frankofilů z první poloviny 20. století.

Daniela Grohová si vybrala jako opěrný bod pro zpracování nelehkého úkolu činnost jičínského spolku *Alliance française*, který fungoval jako jedna z nejstarších českých poboček této organizace propagující francouzský jazyk a kulturu. Autorka sice bohužel své téma časově nevymezila, ale čtenář brzy zjistí, že se víceméně přidržela právě doby trvání spolku (1903–1951). Naštěstí však nezůstalo pouze u výčtu pořádaných akcí či popisu vnitřní struktury organizace, autorka se zaměřila i na jiné francouzské vlivy ve městě, mezi nimiž lze jmenovat například působení Pěšího pluku 22 „Argonského“ (jak zní správný oficiální název, který autorka nedodrжуje), pojmenovávání místních názvů po osobnostech francouzských dějin či výuku francouzštiny na středních školách v Jičíně. Domnívám se však, že poslední zmíněný aspekt bylo možno v práci rozebrat ještě daleko hlouběji.

V téměř každé kapitole se obvykle přes obecný popis dějinných událostí daného období dostaneme k činnosti *Alliance française* a pak konkrétně do Jičina. Místy však dochází k určitým nevyváženostem – například hlavním dramatickým momentem práce je tzv. mnichovská „zrada“ (velmi často autorkou užívaný pojem) – a Grohová se zde až zbytečně rozepisuje o událostech, které konferenci předcházely, i když se přímo východočeského města netýkaly. Naopak líčení vzniku Československa či fungování první republiky v práci nenajdeme. Postrádám také základní popis Jičina daných časových period či nástin jeho bohaté spolkové činnosti. Jistě by bylo zajímavé porovnání činnosti francouzského kroužku s dalšími spolky, především těmi, které se zaměřovaly na podporu jiných jazyků a kultur.

Poslední kapitolu tvoří medailonky osobností propagujících francouzskou kulturu ve městě (s. 51–61). Práce je doplněna jednou položkou textové přílohy a dále obrazovou přílohou, kterou ovšem autorka nevhodně nazvala *Obrázková příloha*.

V úvodu postrádám hlubší analýzu pramenů a literatury, zmíněn je de facto jen obsah základního pramene – jednokartonového fondu z jičínského okresního archivu *Alliance française*. Jistě by bylo velkým přínosem, kdyby zde autorka přinejmenším rozebrala možnosti využití pramenů nantského archivu, z něhož na některých místech cituje. Daniela Grohová čerpala z velkého množství fondů uložených v jičínském archivu. Škoda, že se nevydala pátrat i do jiných českých archivů – nabízel by se Literární archiv Památníku národního písemnictví, kde se nacházejí osobní fondy

Gotharda Storch, Josefa Štefana Kubína a Svatopluka Volfa, případně další regionální archivy, kde jsou dochovány fondy jiných poboček Alliance française (především fond královéhradecké pobočky uložený v SOkA Hradec Králové) a předpokládám, že by se zmínky o činnosti jičínské pobočky mohly najít i ve fondu Alliance française en Tchécoslovaque (Archiv Národního muzea).

Autorka vychází z mnoha relevantních knih a článků (jak obecného charakteru k česko-francouzským vztahům, tak z regionální literatury), prošla také místní dobový tisk a kroniku města Jičína – i když si myslím, že oba zdroje mohla využít více. Postrádám zde snad jen v pasáži u pojmenování názvů ulic (s. 27, 30–31) odkaz na knihu Hany Horákové *Ulicemi Jičína*, případně odkazy na literaturu o Čenku Musilovi, architektovi popisovaného Studentského domu. Jak jsem již výše uvedla, rozšířila bych celou práci o podrobnější vhled do výuky francouzštiny na středních školách, chybí zde v kapitole o poválečné situaci např. studie Jiřího Hnilici (Budování „socialistické“ školy a „imperialistické“ jazyky, *Marginalia Historica* 2, 2013) a obecně více pramenů k dějinám středních škol (např. výroční zprávy z různých období).

Zajímavé téma, velké badatelské úsilí a promyšlená osnova práce však bohužel nejsou korunovány vynikajícím historickým dílem. K negativům práce patří velké nepřesnosti: jičínské gymnázium se ve 30. letech nejmenovalo stejně jako v dnešní době: Lepařovo gymnázium (pozn. 24), ale Státní československé gymnasium Františka Lepaře v Jičíně; roku 1934 už neexistovalo dívčí lyceum, ale Státní dívčí reformní reálné gymnasium (s. 24), bitva na Bílé hoře se odehrála roku 1620 a ne 1621, jak vyplývá z textu na s. 29, Jan Amos Komenský je uveden pouze jako Amos Komenský (s. 29), Klub českých turistů se za první republiky jmenoval Klub československých turistů (pozn. 73), E. Denis nebyl jmenován čestným členem československé Akademie věd, ale České akademie věd a umění (s. 30) aj.

Čtenáři v textu musí dále vadit mírně chaotické používání zkratk, které ne všechny jsou vysvětleny, či nesjednocené psaní některých opakujících se slov: gymnázium x gymnasium; univerzita x universita; Studentský dům x studentský dům; prezident x president; loggie x lodžie aj. Práce je také povytce zacílena pouze na zájemce ovládající francouzský jazyk – domnívám se, že některým cizojazyčným citovaným textům by slušel v poznámce překlad do češtiny.

Autorčin styl psaní je příjemně čtivý, vzletný, místy velmi originální. Ve výsledku je tento fakt ale v některých pasážích až na škodu. Jsem přesvědčena, že se některé obraty do odborného textu nehodí. Až drze na mě působí název kapitoly *Arnošt v Jičíně* (míněn francouzský historik Ernest Denis) či používání pouze křestních jmen místo celého jména, případně příjmení. Zcela nevhodně pak působí např. věta: „*Ernest Denis seděl na Malostranském náměstí až do roku 1940, kdy ho nacisté odstranili, rozřezali.*“ (s. 30)

Textu by celkově prospěla důkladná korektura. Autorka buď vzdala svůj zápas s některými i základními pravidly českého pravopisu, anebo kvůli nepozornosti nechala v práci množství chyb – např. psaní velkých a malých písmen: velká písmena jsou často ponechána kvůli automatickým opravám i na místech, kam nepatří, a dále najdeme tyto chyby (či překlepy?): jičíniák x Jičínská veřejnost (s. 33); Český Ráj (s. 21), trosky (s. 21, pozn. 60); Mladočeská strana (s. 12); velikonoce (s. 14); palacký (s. 29); společnost národů (s. 32), němcí (s. 33, pozn. 112), národní divadlo (s. 34), institut Ernesta Denise (pozn. 121), Hradecká vědecká knihovna (s. 49), atlantský oceán (s. 54) aj.

Rušivě působí i vyložené překlady: Lenderová Milana (pozn. 4, 43, 51, 57, 120, 125, 127, 158, s. 64), v nadpise kapitoly 3.3 Alliance française (bez cedilly) (s. 13), Alliance français (s. 42), vyzívat (s. 28), informace z Menclovi topografie, děti Volfovi (s. 55), Francouzská (označení příslušnice národa).

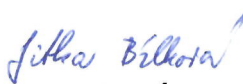
Dále by autorka mohla na mnoha místech zlepšit citování – často chybí uvedené strany v literatuře (pokud skutečně není dílo paginované, mělo by být zdůrazněno /nestr./), citační norma použitá při odkazování na články v časopisech je velmi nestandardní, někde chybí zdroj (například by mě zajímalo, z čeho vychází údaj v tabulce o počtu svazků ve spolkové knihovně na s. 50).

Spěšnému dokončování práce přičítám fakt, že za poznámkami chybí často tečky, že seznam literatury není důsledně abecedně řazen (a také zde najdeme nepřesnosti jako Mencl Jaroslav: Topografie města Jičína místo Historická topografie města Jičína) nebo to, že poznámka 70 a 128 jsou naprosto totožné.

Bohužel zde musím upozornit i na prohřešek závažnějšího charakteru: za porušení etiky psaní považuji opsání textu namísto jeho citování (i když s odkazem na zdroj). Této chyby jsem si všimla v případě čerpání z mé studie, nerada bych tedy, aby má výtku působila jakkoli ublíženeckým dojmem. Pouze doufám, že takto autorka nepostupovala ve více případech (text pozn. 39, totožný s textem ve studii *Život na jičínském gymnáziu na přelomu 19. a 20. století*, Marginalia Historica 2, 2011, s. 9).

I přes výše uvedené nedostatky konstatuji, že Daniela Grohová dokázala, že i po publikovaných pracích z pera Mileny Lenderové o Alliance française bylo možno ještě něco objevného pro úzké téma francouzských vlivů na život v malém východočeském městě od konce 19. století do poloviny 20. století vybádat. Její práci doporučuji k obhajobě, během níž bych se ráda mimo jiné dozvěděla, proč se významný hotel v srdci Jičína jmenoval a zase jmenuje Paříž.

Datum 4. září 2016

Podpis oponenta práce